

Parashat Hukat: By Torah Alone

Rabbi Joshua Rabin, Astoria Center of Israel, Astoria, New York¹

Bemidbar 19:14	
זאת התורה אדם כי ימות באהל כל-הבא אל-האהל וכל-אשר באהל יטמא שבעת ימים:	This is the ritual: When a person dies in a tent, whoever enters the tent and whoever is in the tent shall be impure seven days;

1. No Pleasure?

Midrash Tanhuma, Parashat Noah 3:2	
<p>וכתיב: ולא תמצא בארץ החיים (איוב כח, יג). ומאי לא תמצא בארץ החיים. וכי בארץ המתים תמצא? אלא שלא תמצא תורה שבעל פה אצל מי שיבקש ענג העולם, תאנה וכבוד וגדלה בעולם הזה, אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר: זאת התורה אדם כי ימות באהל (במדבר יט, יד). וכך דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחי צער תחיה, ובתורה אתה עמל. לפי שלא כרת הקדוש ברוך הוא ברית עם ישראל אלא על התורה שבעל פה, שנאמר: כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית (שמות לד, כז).</p>	<p>It says elsewhere in Scripture in reference to the Oral Law: <i>Neither is it found in the land of the living</i> (ibid. 28:13). What is the meaning of the verse <i>Neither is it found in the land of the living</i>? Does it mean that the Oral Law is found only among the deceased? Indeed not. It means that the Oral Law is not found among those who pursue the pleasures of this world—its passions, its glory, or its greatness, but only among those who deprive themselves for its sake, as it is said: <i>This is the law; when a man dieth in a tent</i> (Num. 19:40). The following is the path that leads to an understanding of the law: “A morsel of bread with salt shall you eat; a measure of water shall you drink; upon the earth shall you sleep; a life of hardship shall you lead; and in the law shall you labor.” The Holy One, blessed be He, established His covenant with Israel through the Oral Law, as it is said: <i>According to the tenor of these words have I made a covenant with thee and with Israel</i> (Exod. 34:27).</p>

2. No Life?

Tiferet Shlomo Al Ha-Torah, Parashat Hukat ²	
<p>אמרו חכ"ל (חכמינו זכרונם לברכה): "אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה" (בבלי ברכות סג:). ולכאורה הלא כתיב "וחי בהם וגו' (וגומר)" (ויקרא יח: ה). אך הנה צריך האדם להיות חרד, ולהחיש לעסוק בד"ת (בדברי תורה) בעודנו בחיים חיותו בעוה"ז (בעולם הזה), ואל יאמר "לכשאפנה</p>	<p>The Sages taught that the Torah is sustained only by those who give up their lives over it (B. Talmud Berachot 63b). This seemingly contradicts the verse, "you shall live by them" (Lev. 18:5). But consider – we should be diligent in engaging in Torah while we are still alive in this world, and "not say 'When I have time I will study' lest you not find time" (Avot 2:4). Therefore, we must cherish this day, and this hour that we are in this</p>

¹ All translations are from Sefaria, unless otherwise noted.

² This text was translated by Rabbi Samuel Feinsmith of the Institute for Jewish Spirituality.

<p>אשנה, שמא לא תפנה" (משנה אבות ב:ד). לכן צריך להיות יקר בעיניו היום והשעה שהוא בעוה"ז, עדנו בכחו לתקן הכל, ללמוד תורה. אבל אח"כ (אחר כך) אם יתן כל חללי דעלמא בעד יום אחד לשוב לעוה"ז (לעולם הזה) לתקן מה שעיוות אז לא יניחוהו. וכמב' (וכמובא) בדרז"ל (בדברי רבותינו זכרונם לברכה) (פרקי דרבי אליעזר פרק מג) אצל ריש לקיש כי ביום שנסתלק הוא מעוה"ז (מעולם הזה) מתו ג"כ (גם כן) כל חבריו הראשונים הגזלנים שפירש מהם. והנה כאשר ראו בהכבוד והגדולה שנעשה לריש לקיש בג"ע (בגן עדן) בעולם העליון עם הצדיקים ולהם דחפו מדחי אל דחי. ויצעקו בצר להם לאמר "מה נשתנה הוא ממנו? הלא הוא עמנו היה?". ושיבו כי הוא פירש מהם לעסוק בתורה ומעש"ט (ומעשים טובים). וישאלו "הניחנו! גם אנחנו נשוב ונעסוק בתורה מעתה". ואמרו להם עתה שוב אין פנאי עוד. היה לכם לחזור בתשובה בחיים חיותכם.</p>	<p>world, as it is in our power to repair everything, to study Torah. For after we die, even if we gave the whole world for just one day of life to fix what we had spoiled, it would not be given to us. This is as we learn from the Sages (<i>Pirke D'Rabbi Eliezer</i>, ch. 43) regarding Resh Lakish. On the day he left this world, his former associates died as well – those thieves he had abandoned years before. They saw the honor and greatness with which Resh Lakish was treated in the Garden of Eden in the Supernal World with the righteous, while they were cast down in the deepest place. They cried out in distress: "How is he different from us? Was he not one of us?" They are told in response: "He separated from you to engage in Torah and good deeds". The others then plead: "Let us, as well, go back and engage in Torah now!" But they say to them: "There is no opportunity to go back now. You should have turned in <i>teshuvah</i> while you were alive".</p>
<p>הנה לכך אמה"כ (אמר הכתוב) "זאת חקת התורה" (במדבר שם): כי תעסוק בה בתשובה ותשווקה שלימה. כי תדמה בנפשך "אדם כי ימות באהל" (שם) ויבקש את נפשו להשיבה על יום אחד לעוה"ז עוד, כמה היה משתדל בתורה ומצות ומעש"ט באותו היום שהניחוהו לכל ימי חייו. וזהו "ושב יום אחד לפני מיתתך" (משנה אבות ב:י): שתדמה בנפשך כי היום הזה הוא שהניחוך לשוב לעוה"ז עוד משמים, כדי לעשות תשובה לפני מיתתך. כמה יקר הוא היום הזה שלא תוכל עוד להשיגו אח"כ כנ"ל (כנזכר לעיל)! וז"ש "אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה": פ' (פירוש) שבכל יום הוא כבר מת, והוא מחשב עצמו על המיתה של מחר ח"ו (חס ושלום). והוא אם עודנו חי גם למחר זה הוא לו במתנה משמים: עוד יום אחד לחזור בתשובה קודם מותו שלמחר. נמצא כי כל חיות שלו בעוה"ז הוא רק עבור התורה כל יום ויום כנ"ל.</p>	<p>This is why Scripture says: "This is the law (<i>hukkah</i>, also daily practice) of the Torah" (Bemidbar 19:14): we should devote ourselves to it in repentance, self-transformation, and yearning to serve God fully. For we should imagine: if "a person dies in a tent" and then looks for a way that her soul might return to this world even for one day – she would work, devoted to Torah, mitzvot and good deeds on the one day that was given to her as if it were her whole life. That is the meaning of the teaching, "Repent one day before you die" (Avot 2:10): imagine that this day is the one that was granted to you to return from heaven to this world to perfect your ways before you die. How precious would this day be, since you will never have it again. This is the import of the teaching that Torah is only sustained by those who give up their lives over it. That is, it is as if they die each day, yet consider, in turn, the death to come the next day (Heaven forbid). Thus, if they are still alive the next day, they receive it as a gift from Heaven, one more day in which to perfect themselves before the death that awaits at the end of that next day. In this manner, all of their vital force, their life and livelihood, is solely for the sake of Torah each and every day.</p>

3. By Torah Alone

Rabbi Eliezer Diamond, *Holy Men and Hunger Artists: Fasting and Asceticism in Rabbinic Culture*, 5

And so for all that I hated the yeshiva for its Orwellian environment...I was irresistibly drawn to its single-minded clarity of purpose. Some part of me has always felt that a life lived with anything less than absolute devotion to a sole objective is a life squandered on the small-mindedness of daily survival or the pointless pursuit of evanescent pleasure...The legacy...has blessed and cursed my life ever since.

Big Question: Why draw a connection between devotion to Torah and this particular mitzvah?